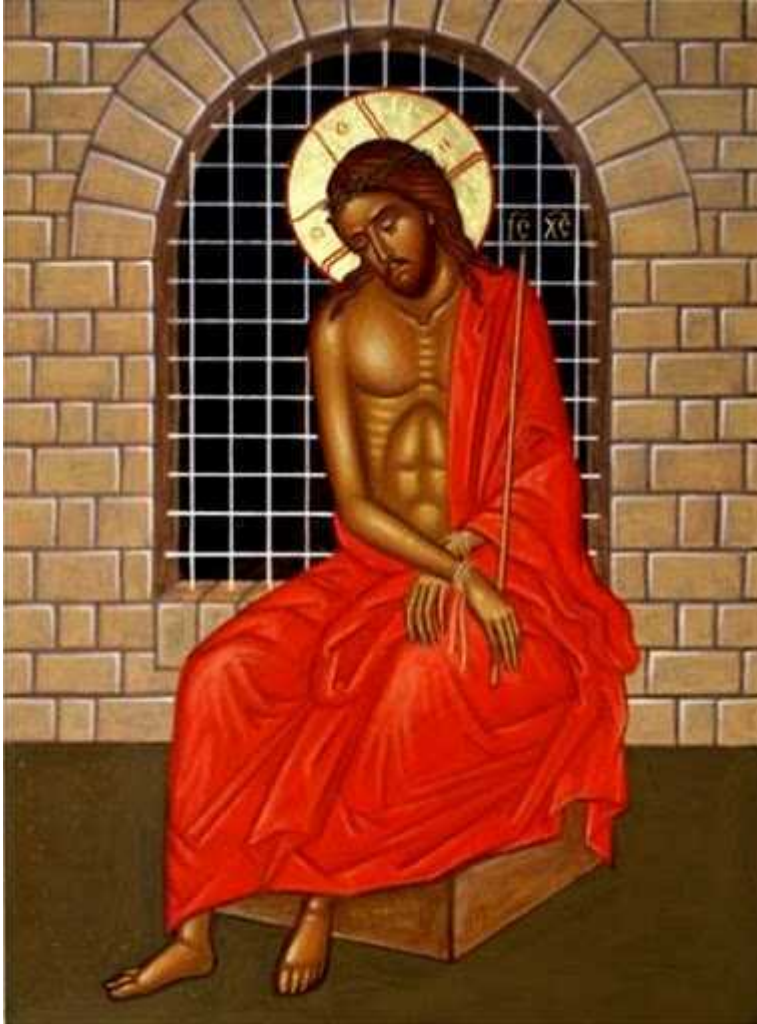

Η μακροθυμία του Θεού (+Μητροπολίτου Φλωρίνης Αυγουστίνου Καντιώτου)

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Φθάσαντες πιστοί το σωτήριο πάθος Χριστού του Θεού,την άφατον αυτού μακροθυμian δοξάσωμεν...»(αιν. Μ. Δευτ.)

Απόψε, αγαπητοί μου, αρχίζει η αγία και Μεγάλη Εβδομάδα. Η Εκκλησία μας, φιλόστοργη μάνα, κάνει μία «οικονομία»· ώρισε τα «γράμματα» του όρθρου της αυριανής ημέρας να διαβάζωνται σήμερα.Τα τροπάρια της Μεγάλης Εβδομάδος είναι κατανυκτικά . Κεντούν και μαλακώνουν και την πιο σκληρή καρδιά. Την κάνουν να σκεφθή τ άμαρτήματά της, να πονέση, να κλάψη, καίμετανοιωμένη να πέση στα πόδια του Χριστού και να πη σαν το ληστή «Μνήσθητί μου,Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου» (Λουκ. 23,42).

Αρχίζει απόψε η αγία και Μεγάλη Εβδομάδα. Πολλά τροπάρια ακούγονται. Απ όλα

αυτά θα πάρουμε ως θέμα εκείνο που λέει· «Φθάσαντες πιστοί το σωτήριο πάθος Χριστού του Θεού, την άφατον αυτού μακροθυμίαν δοξάσωμεν...» (αιν. Μ. Δευτ.). Τι σημαίνει αυτό;

Πέλαγος ήταν η αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή, κ' ἔμεϊς το διαπλεύσαμε. Ερχόμαστε, ύστερα από ταξίδι σαράντα ημερών, να ρίξουμε άγκυρα στο λιμάνι του Εσταυρωμένου. Φτάσαμε, λέει, πιστοί. Που; Στην αγία και Μεγάλη Εβδομάδα. Γιατί ονομάζεται Μεγάλη Εβδομάδα; Διότι μεγάλα είναι όσα τελούνται κατ' αὐτήν. Αν ρωτήσουμε, ποιά είναι η σπουδαιότερη ώρα της ανθρωπότητας από τότε που δημιουργήθηκε μέχρι σήμερα, μερικοί τεχνοκράτες θ' άπαντήσουν, ότι είναι η ώρα που ο άνθρωπος πάτησε στη Σελήνη. Ματαιότης!

Δεν είναι αυτή η σπουδαιότερη ώρα. Η σπουδαιότερη ώρα είναι όταν ο Θεάνθρωπος υψώθηκε στο σταυρό, μετέωρος μεταξύ ουρανού και γης, και είπε το «Τετέλεσται» (Ιω.19,30) . Διότι τότε συνετρίβη το κράτος του διαβόλου και της αμαρτίας. Φθάσαμε, λοιπόν, στη Μεγάλη Εβδομάδα και θα γιορτάσουμε τα σεπτά πάθη του Κυρίου. Για τα πάθη ας κάνουμε μια θεολογική παρατήρησι. Ο Χριστός δεν είναι απλώς άνθρωπος, όπως εμείς· είναι και Θεός. Αυτή είναι η πίστι της αγίας μας Ορθοδοξίας. Ο Χριστός, όπως λένε οι θεολόγοι, είναι «διφυής άνθραξ» . Πάρτε ένα κάρβουνο και βάλτετο στη φωτιά. Θα γίνη κόκκινο· και δεν ξεχωρίζει η φωτιά από το κάρβουνο. Όπως λοιπόν το αναμμένο κάρβουνο αποτελείται από δύο ουσίες που δεν χωρίζουν, έτσι και ο Θεάνθρωπος. Άνθραξ είναι η σάρκα του η αγία, και πυρ φωτεινό η θεότητά του. Ως Θεός είναι απαθής· ως άνθρωπος υφίσταται τα σεπτά πάθη.

Πάσχει σωματικώς ο Χριστός. Ένας χυδαίος υπηρέτης πλησιάζει και δίνει ισχυρό ράπισμα στο πρόσωπο του Θεανθρώπου. Ένας βάνουσος στρατιώτης κατασκευάζει φραγγέλλιο και μαστιγώνει τον Ιησού. Άλλος τον φτυ-νει στο πρόσωπο. Άλλος με μυτερά καρφιά και σφυριά καρφώνει τα άγια χέρια και πόδια του. Άλλος τον λογχίζει. Άλλος του προσφέρει να πιή όξος και χολή. Και άλλοι «διεμερίσαντο τα ιμάτιά» του και «επί τον ιματισμόν» του «έβαλον κλήρον» (Ψαλμ. 21,19) . Πάσχει το σώμα του Χριστού, πάσχει και η ψυχή του πιο φρικτά. Πάσχει, όταν ο ένας μαθητής του τον προδίδει, ο άλλος τον αρνήται, οι άλλοι τον εγκαταλείπουν, και μόνος μονώτατος υπομένει το μαρτύριο του σταυρού. Τότε από τα πανάχραντα χείλη του βγαίνουν τα δυσερμήνευτα εκείνα λόγια «Θεέ μου Θεέ μου, ινατί με εγκατέλιπες;» (Ματθ. 27,46)· λόγια, που μέχρι σήμερα κανένας θεολόγος δεν μπόρεσε να συλλάβη το βάθος τους. Πάσχει ο Ιησούς ως άνθρωπος. Αλλ' ως Θεός μένει απαθής.

«Ως λέων εκοιμήθη», λέει ο εμπνευσμένος ποιητής (αιν. Μ. Σαββ. και Γεν. 49,9). Είναι αρνίον ο Ιησούς, πράος και ανεξίκακος· αλλά είναι και λέων. Ποιός τολμά να

πλησιάση λέοντα, ακόμα κι όταν κοιμάται; Αυτός που δημιούργησε τον λέοντα, τα θηρία του δρυμού και τις δυνάμεις του κόσμου, τώρα ως αρνίον άκακον πάσχει.

Αν ήθελε ο Χριστός, μπορούσε μόνο το δαχτυλάκι του να κουνήσει και να γίνουν σκόνη όσοι τον άγγιζαν. Μπορούσε να μαρμαρώση τα χέρια των σταυρωτών· να ξεράνη τη γλώσσα εκείνων που τον βλαστημούσαν, να κάνη κάρβουνο και στήλη άλατος όσους τόλμησαν να τον διαπομπεύσουν. Αλλά μακροθυμεί και τα υπομένει όλα. Ας δοξάσουμε «την άφατον αυτού μακροθυμίαν», αναφωνεί με θαυμασμό ο εμπνευσμένος Βυζαντινός ποιητής. «Δόξα τη μακροθυμία σου, Κύριε, δόξα σοι», θ άκούσουμε και το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης. «Δόξα τη μακροθυμία σου, Κύριε», επαναλαμβάνουμε κ έμεις. Εκείνα όμως που υπέφερε τότε, αγαπητοί μου, είναι λίγα μπροστά σ αυτά που υποφέρει τώρα από μας. Το μαρτύριο του Χριστού συνεχίζεται δια μέσου των αιώνων. Οι Εβραίοι τον σταύρωσαν μια φορά· εμείς, οι λεγόμενοι Χριστιανοί, τον σταυρώνουμε κάθε μέρα. Εκατομμύρια λαού χριστιανικού, στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στο Βερολίνο και αλλού, άνθρωποι που καυχώμεθα για το χριστιανισμό μας, σταυρώνουμε εκ νέου το Χριστό. Καμμία γενεά δεν αμάρτησε τόσο όσο η δική μας. Γενεά άπιστος και διεστραμμένη, ποιό έγκλημα δεν διέπραξες! μοιχεία, πορνεία, ψευδομαρτυρίες, απάτες, εγκλήματα φρικτά και αποτρόπαια. Ποικίλη διαφθορά κατέκλυσε την ανθρωπότητα. Και όχι μόνο αμαρτάνουμε, αλλά και δεν μετανοούμε. Και ο Κύριος τι κάνει; Μακροθυμεί! «Δόξα τη μακροθυμία σου, Κύριε». Με όση ευκολία εμείς μπορούμε να συνθλίψουμε κάτω από το πέλμα μας ένα σκουλήκι, έτσι ο Θεός μπορεί να συνθλάση υπό το κράτος της παντοδυναμίας του τον αμαρτωλό άνθρωπο, το σκουλήκι αυτό κατά τον ψαλμωδό· «Εγώ δε ειμι σκώληξ και ουκ άνθρωπος...» (Ψαλμ. 21,7). Μπορούσε ο Χριστός, ο «επιβλέπων αβύσσους» (θ.Λειτ. Μ. Βασ.), ο κυβερνών τα άστρα του ουρανού, ο βασιλεύς των αγγέλων και αρχαγγέλων, ο Δημιουργός του σύμπαντος, να διατάξη να φουσκώσουν οι ποταμοί τα νερά τους να καλύψουν τις κορυφές και των υψηλών ορέων.

Μπορούσε ο Θεός να πη στον ήλιο να πλησιάση και να κάψη τα κεφάλια των ενόχων. Μπορούσε να διατάξη τα άστρα να γίνουν αστροπελέκια και να πέσουν πάνω στους ασεβείς και βλασφήμους. Και όμως δεν το κάνει. Μακροθυμεί. «Δόξα τη μακροθυμία σου Κύριε». Αυτή είναι, αγαπητοί μου, μία πρακτική ερμηνεία του γλυκυτάτου τροπαρίου που λέει «Φθάσαντες πιστοί το σωτήριο πάθος Χριστού του Θεού, την άφατον αυτού μακροθυμίαν δοξάσωμεν· όπως τη αυτού ευσπλαγχνία συνεγείρη και ημάς, νεκρωθέντας τη αμαρ-τία, ως αγαθός και φιλόανθρωπος».

Αδελφοί και πατέρες! Ας δοξάσουμε το Θεό που φθάσαμε στο λιμάνι της Μεγάλης Εβδομάδος. Ο Κύριος μας δίνει νέα προθεσμία. Διαβάσατε το Ευαγγέλιο; Είδατε τι

λέει; Λέει για κάποιον γεωργό που πήγε στο αμπέλι του·είδε μια συκιά άκαρπη, ήταν έτοιμος να την κόψει με το τσεκούρι, και κάποιος του είπε· Άφησέ την κι αυτό το χρόνο, μήπως κάνη καρπό (βλ. Λουκ. 13,8). Εμείς είμαστε η συκιά η άκαρπη. Ο Χριστός είναι ο γεωργός. Θα φιλοτιμηθούμε από τη μακροθυμία του; Θα κάνουμε επίτέλους το βήμα τής μετανοίας; Ω Θεέ μου, που μιλώ; σε ανθρώπους η σε βράχια; Αλλά και τα βράχια του Γολγοθά συγκλονίσθηκαν. Ξέρω πολύ καλά, ότι αρκετοί από σας ποτέ δεν εξωμολογηθήκατε, ποτέ από τα μάτια σας δεν έσταξε δάκρυ μετανοίας.Κλάψατε για τον πατέρα σας, για τη μητέρα σας, για άλλα προσφιλή σας πρόσωπα, αλλάγιά τ άμαρτήματά σας δεν κλάψατε. Εις μάτην πάει η ζωή σας. Προθεσμία μας δίνει ο Θεός, για να εξοφλήσουμε τα χρέη των αμαρτιων μας. Γι αυτό έρχεται η Μεγάλη Εβδομάδα και η Μεγάλη Παρασκευή. Ο καθένας μας,όπως ο ληστής επί του σταυρού, να συναισθανθούμε τ άμαρτήματά μας . Κανείς δεν είναι αναμάρτητος· είτε επίσκοπος είτε πρεσβύτερος είτε ασκητής του Αγίου Όρους, είτε άντρας είτε γυναίκα, είτε ασπρομάλλης γέροντας είτε μικρό παιδί, όλοι αμαρτάνουμε. Όπως δεν υπάρχει ψάρι που να μη βρέχεται α-πο τη θάλασσα, έτσι δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην τον βρέχη το κύμα της αμαρτίας.Αδελφοί μου, ας δοξάσουμε το Θεό, που φτάσαμε στην αγία και Μεγάλη Εβδομάδα.

Να μετανοήσουμε ειλικρινά, να εξομολογηθούμε , να λουσθούμε στα ρείθρα του Ιορδάνου,και τη νύχτα του Πάσχα με καθαρή καρδιά να πούμε κ έμεϊς· «Την ανάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, άγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς, και ημάς τους επί γης καταξίωσον εν καθαρά καρδιά σε δοξάζειν» · αμήν.

(†) επίσκοπος Αύγουστίνος-

Άπομαγνητοφωνημένη όμιλία, ή όποία έγινε στόν ι. ναδ Άγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τήν 27-4-1975 τò βράδυ.

http://aktines.blogspot.gr/2014/04/blog-post_4489.html

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr